

de
Gouden
Kandelaar

HET HERSTEL VAN GODS HUIS

deel 3

John Saunders

Aflevering 157

XIV. LOFPRIJZING

Ezra 3:10: “Toen nu de bouwlieden het fundament van de tempel des HEREN legden, stelden zij de priesters op, gekleed in ambtsgewaad, met trompetten, en de Levieten, de zonen van Asaf, met cimbalen, om de HERE te loven naar de aanwijzing van David, de koning van Israël.”

Het zevende principe dat nodig is voor het herstel van Gods huis, is dat van de lofprijzing. Lofprijzing is fundamenteel voor Gods huis. Terwijl de fundamenten van Zerubbabels tempel gelegd werden, steeg er lofprijzing op tot God. Lofprijzing was ook belangrijk voor Salomo's tempel. 2 Kronieken 5:11-13 laat ons zien hoe bij de inwijding van Salomo's tempel de heerlijkheid van God het huis vervulde op het moment dat de priesters hun lofprijzing opzonden tot de Here. Hoe belangrijk is het dat Gods volk een volk van lofprijzing is. Het is onmogelijk weer een levende ervaring van Gods huis in onze tijd te hebben zonder lofprijzing, want Zijn huis is een huis van lofprijzing.

Het Huis van de Here is Zijn woonplaats. Aangezien onze Heer de Koning der koningen is, is ook Zijn huis een koningshuis. Zijn troon bevindt zich daar. Psalm 22:4 zegt: “Nochtans zijt Gij de Heilige, die troont op de lofzangen Israëls.” Hoe kon het huis van de Koning der koningen gebouwd worden zonder dat de lofzangen van Zijn volk Hem doen troenen? De troon spreekt van regeren, van heersen. Daar de Heer troont op de lofzangen van Zijn volk, heerst Hij waarschijnlijk niet waar Hij niet geprezen wordt. Hoe kan de Koning in een huis wonen samen met mensen die Hem niet op de troon zetten door hun lofzangen? Broeders en zusters, wij moeten een volk van lofprijzing zijn, want anders zullen we nooit de realiteit van het Huis des Heren onder ons ervaren.

Toen de apostel Johannes op het eiland Patmos in gevangenschap was, werd hij in de geest naar de hemelse gewesten gevoerd. In Openbaring 4:2 zien we dat het eerste wat Johannes daar tegenkwam, de troon van God was. Rondom de troon waren vele hemelse wezens: oudsten, engelen en dieren. Als wij het verslag van wat Johannes daar gezien en gehoord heeft lezen, komen we ervan onder de indruk dat de wezens rondom de troon van God de hemelen vullden met hun lofzangen. Waarom? Omdat de troon zich daar bevindt. Omdat onze Heer regeert en waardig is alle lof te ontvangen. Wij die zo gereserveerd zijn in onze lofprijzing voor God, zouden ons moeten schamen als we die uitbundige lofprijzingen hoorden van die schepselen. Christus is niet voor engelen gestorven, maar wel voor ons. Als er iemand in het heelal reden heeft om lof en eer aan God te bren-

gen, zijn wij het wel, die vrijgekocht zijn door het vergoten bloed van het Lam van God. Laten wij een volk van lofprijzing worden, dat de Heer der heerlijkheid in Zijn huis op de troon zet.

Velen denken dat lofprijzing voornamelijk een uiting is van onze emoties. Men denkt dan dat degenen die emotioneel van aard zijn meer de neiging hebben om de Heer te prijzen, en dat zij die meer wils- of verstandsmensen zijn, een andere functie vervullen. Dat is een verkeerde gedachte, omdat Gods volk Hem behoort te prijzen met zijn hele wezen. Hoewel lofprijzing zeker zijn emotionele kant heeft, is die lofprijzing die buiten het verstand en de wil omgaat, niet goed. De Here heeft ons geschapen als totale scheppingen en daarom moeten we leren Hem te loven met geheel ons verstand, onze wil en emotie. Met ons verstand weten we hoezeer de Here Jezus Christus te prijzen is. Met onze wil besluiten we Hem te allen tijde te loven – niet slechts als we daarvoor in de stemming zijn. Met onze emoties uiten we lofprijzingen, vol van liefde en eerbetoon voor onze Heiland. Lucas 19:37-40 is het verslag van de triomfantelijke intocht van onze Heer in Jeruzalem. Toen de Farizeeën bezwaar maakten tegen de lofprijzingen van de scharen, antwoordde Hij: “Ik zeg u, indien dezen zwegen, zouden de stenen roepen.” Broeders en zusters, wij zijn geschapen om voorwerpen van lof te zijn voor onze God. Wat zou het tragisch zijn als de Here de mond van de stenen moest openen, omdat wij onze mond hielden.

In ieder van ons is een geest, die vol is van lofprijzing voor de Heer. Wij moeten afstemmen op wat in onze geest gebeurt. God prijzen is niet iets dat we naar het vlees kunnen doen. In Johannes 4:24 zegt de Here Jezus: “God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en waarheid.” Als we onze lof brengen omdat anderen het ook doen, of om anderen na te doen, of als we een religieus ritueel volgen, bestaande uit woorden van lof, bieden we Hem geen lof aan maar slechts woorden. Door het geloof moeten we lofprijzing die uit de geest voortkomt tot uiting brengen. Laten we afsterven aan onszelf, onze mond open doen en het leven van de Geest van God die in ons woont, tot uitdrukking brengen.

Psalm 100:4 zegt: “Gaat met een loflied zijn poorten binnen, zijn voorhoven met lofgezing”. Hoe moeten we Zijn voorhoven binnengaan? Met lofgezing. Dit punt van lofprijzing is zo belangrijk voor het herstel van het huis van God!

De apostel Paulus was iemand die het huis van God kende. De Heer heeft veel kunnen bouwen door Paulus. Op zijn tweede reis kwam hij in Philippi. Toen hij een onreine geest uit een slavin dreef, namen de Ro-

meins autoriteiten hem en Silas gevangen en gaven hun vele slagen met de roede. Daarna werden ze in de binnenste kerker gezet met hun voeten in het blok. Denk je eens in hoe hun lichaam overal pijn deed, brandend van koorts en hoe ze met hun open, bebloede rug op de koude kerkervloer lagen. Als Gods kinderen ooit recht hadden om te wanhopen, waren het Paulus en Silas wel, omdat het begin van Gods huis in Philippi nagenoeg verwoest leek. Paulus en Silas wendden zich echter tot de Here en begonnen Hem de lof te brengen die Hem zozeer toekomt. “Maar omstreeks middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gods lof” (Hand. 16:25). Die nacht werden niet alleen Paulus en Silas uit de kerker bevrijd, maar ook de gevangenebewaarder en zijn huis kwamen tot geloof in de Here. De gemeente van Philippi werd gebouwd op een fundament van lofprijzing.

Geliefde heiligen, als wij geen volk willen zijn dat de Here prijst, dan zal Hij wel anderen vinden, die Hem wel willen prijzen; maar de werkelijkheid van Zijn huis zal onder ons niet zichtbaar worden. Moge de Here in ons hart werken, zodat onze mond vervuld is met Zijn lofprijzingen, en de muren van het huis van God opgetrokken zullen worden in ons midden.

XV. AFSCHEIDING

Ezra 4: 1-3: “Toen de tegenstanders van Juda en Benjamin hoorden, dat zij die in ballingschap waren geweest, een tempel voor de HERE, de God van Israël, bouwden, kwamen zij tot Zerubbabel en de familiehoofden en zeiden tot hen: Laat ons met u bouwen, want wij zoeken uw God evengoed als gij; Hem toch brengen ook wij offers sinds de dagen van Esarhaddon, de koning van Assur, die ons hierheen heeft doen optrekken. Maar Zerubbabel, Jesua en de overige familiehoofden van Israël zeiden tot hen: Het gaat niet aan, dat gij met ons een huis voor onze God bouwt, want wij alleen willen voor de HERE, de God van Israël, bouwen, zoals koning Kores, de koning van Perzië, ons geboden heeft.”

Het achtste principe dat we in het boek Ezra vinden is dat van *afscheiding*. De ballingen die terugkeerden naar Jeruzalem om het huis des Heren te herstellen, bemerkten al spoedig dat dit punt van afscheiding een blijvend conflict zou zijn. Toen ze Babel achter zich gelaten hadden, troffen ze vreemdelingen in het land aan, die zich graag bij Gods volk wilden voegen om Zijn huis te herbouwen. Prijs de Heer voor hun inzicht, dat de wereld geen plaats heeft in het bouwen van Gods huis! Hoezeer hebben we ook nu dit inzicht nodig! Als wij, die onszelf aan God geven

om Zijn gemeente te herstellen, dat herstel willen zien, zullen we afscheiding moeten kennen.

De vijand zal doen wat hij kan om te beletten dat iemand wederom geboren wordt. Maar als iemand eenmaal gelovig geworden is, dan zal de vijand op zijn minst proberen die gelovige verstrikt te houden in het religieuze systeem. Als dit mislukt en er toch mensen uit het christelijk religieuze systeem stappen in het verlangen een levende uitdrukking te hebben van het huis des Heren, dan zal de vijand proberen om zich bij hen te voegen, om zo van binnenuit Gods werk aan te tasten. De vijand kan heel subtiel te werk gaan. Tot op dit moment is hij heel verborgen geweest, misbruik makend van onze zwakheid en onkunde, om zo zijn doel te bereiken. (Satan is niet bang voor individuele gelovigen, maar hij vreest het herstel van de levende gemeente van Jezus Christus, die de poorten van het dodenrijk niet zullen kunnen overweldigen.) Als wij zijn pogingen om met ons mee te doen weerstaan, zal de vijand tenslotte vervolging van buitenaf ontketenen om zo de overwinning te behalen. Merk op dat in Ezra 4:4 dezelfde vreemdelingen die geprobeerd hadden zich bij de terugkerende ballingen te voegen om de tempel te herbouwen, nadat ze afgewezen waren, “het volk van Juda ontmoedigden en hen afschrikten van het bouwen”. Deze vreemdelingen die in Israël woonden en die eerst zo bereid leken om te helpen bij het herstel, toonden uiteindelijk hun ware gedaante. Ze waren vijanden van de Here en van Zijn volk (Ezra 4:1).

Vervolging is waarschijnlijk het laatste wat we willen, maar als we afgezonderd blijven van de wereld, kunnen we het uiteindelijk verwachten. In feite is het zo, dat vervolging door de wereld het bewijs is dat we onszelf onbevlekt ervan bewaard hebben. In Johannes 16:33 zegt onze Heer: “In de wereld lijdt gij verdrukking”. Als dit onze ervaring niet is, dan zou het kunnen zijn dat de vijand van binnenuit verderf gebracht heeft, zodat vervolging van buitenaf niet meer nodig is.

Wat bedoelen we ermee als we het hebben over *afscheiding van de wereld*? We bedoelen geen lichamelijke of geografische afscheiding. De *oudtestamentische* schriften zijn typen en voorbeelden voor ons. Zoals Zerubbabel en de ballingen heentrokken naar een geografische plaats (Jeruzalem) en zich afscheidden van andere volken (die Israël bezetten), zo trekken wij ons terug in Christus en in Zijn gemeente en scheiden ons af van de wegen van de oude mens, zoals we die aantreffen in het wereldsysteem. Wij moeten op twee manieren afscheiding kennen: in de eerste plaats moeten wij uit de wereld gaan en ten tweede moet de wereld uit ons gaan. De eerste is uiterlijk, de tweede innerlijk.

Uit de wereld gaan kan betekenen dat wij niet meer naar bepaalde plaatsen kunnen gaan, zoals we dat gewend waren. Bepaalde dingen die de wereld normaal vindt en gewoon doet, doen wij niet meer. In Johannes 17 zegt de Here dat we in de wereld zijn, maar niet van de wereld. Toch zijn er zelfs plaatsen *in* de wereld die we niet durven betreden. We moeten een duidelijk standpunt innemen betreffende wat van buitenaf op ons afkomt. Waar vullen we onze zintuigen mee? Waar kijken en luisteren we naar? Wat stoppen we in onze mond en wat pakken we vast met onze handen? “Vertrekt, vertrekt, gaat uit vandaar; raakt het onreine niet aan, gaat weg uit haar midden, reinigt u, gij die de vaten des HEREN draagt” (Jes. 52:11).

Dat de wereld uit ons hart verdwijnt is zelfs nog belangrijker. Zelfs de Farizeeën waren witgekalkte graven aan de buitenkant. Maar van binnen waren ze gevuld met dorre doodsbeenderen. Een ongelovige kan uiterlijk een hoogstaand zedelijk leven leiden, maar de gevallen wegen van de oude mens innerlijk overwinnen is onmogelijk bij mensen. Daarvoor is de Geest van God nodig. Daarvoor moeten we vertrouwen in wat Hij heeft gedaan, Zijn dood, Zijn begrafenis, Zijn opstanding. Daarom moeten we geloven dat we in Hem zijn. Daarvoor is een leven nodig dat in de Geest geleefd wordt en waarin het kruis zijn werk kan doen. Als we de Here niet toestaan om de wereld uit ons te halen wordt de gemeente door de wegen van de gevallen mens aangetast en verliest de weg van God.

We willen in dit verband ook het voorbeeld van Abraham bekijken. Genesis 12:1,2 zegt ons: “De HERE nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn.” Nadat Abraham deze geweldige visie en dit heerlijke woord ontvangen had, reisde hij naar het land, waar God van zegt in Genesis 12:7: “Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven.” We lezen echter in Genesis 12:10 dat Abraham, toen er een hongersnood in het land kwam, de plaats waarnaar God hem geroepen had verliet en naar Egypte trok uit veiligheidsoverwegingen. *Egypte* spreekt in de Schrift van de wereld. Abraham vroeg de Here niet en de Here gebood hem ook niet naar Egypte te gaan, maar Abraham zag de noodsituatie en probeerde die naar zijn eigen inzicht zo goed mogelijk op te lossen. Wij zijn net als Abraham. Wij leunen zo gemakkelijk op de wereld en nemen haar technieken over, zelfs in het huis van God. Ik ben er zeker van dat iedereen uit Abrahams omgeving destijds naar Egypte ging, om zo aan de hongersnood te ontkomen. Dat was voor de hand liggend en volkomen natuurlijk. Maar God heeft noch Abraham, noch ons geroepen om het voor de hand liggende te

doen, maar om ons af te scheiden van de wereld. In Egypte was de vijand er bijna in geslaagd om Gods plan met Abraham te verijdelen, want de Faraon nam Sara, de vrouw van Abraham tot zijn vrouw. Het was Gods plan dat Sara de moeder zou zijn van Abrahams nakomelingen. Dus, doordat Abraham datgene deed wat het meest voor de hand lag, naar de wijsheid van de wereld – door de wereld het probleem van de hongersnood op te laten lossen – had hij bijna het plan van God laten mislukken. (Prijs de Heer; Hij kwam tussenbeide!) Zo is het ook met ons, want als wij een nood of probleem zien in het huis van de Here, zijn wij meer geneigd de hulp van de wereld in te roepen, dan afgezonderd te zijn voor God. Als wij in Zerubbabels plaats geweest waren, zouden we waarschijnlijk heel dankbaar geweest zijn voor de hulp die de vijanden van Israël ons aanboden, en misschien hadden we zelfs beweerd dat God zelf deze hulp gezonden had – “een open deur” – of dat Hij ons had gezegd door meerderen toe te voegen. O, laten we toch de wegen van de Here leren en alles van de wereld achter ons laten! Hoezeer heeft het herstel van het huis van God geleden doordat Zijn volk de vijand binnen heeft gelaten. Vervolging van buitenaf is beter dan corruptie van binnenuit.

Nadat er enkele jaren verstreken waren, waarin Abraham voortdurend de Here gevolgd had, staat hij opnieuw voor een beslissing. In Genesis 14 lezen we het verhaal van de oorlog van de koningen, waarbij Lot, de neef van Abraham, betrokken was aan de kant van de koning van Sodom. Nadat Lot verslagen was en gevangelijk weggevoerd, kwam Abraham en redde hem en degenen die met hem waren. De koning van Sodom bood Abraham alle buit en bezittingen aan. Maar in Genesis 14:22-23 lezen we Abrahams antwoord: “Ik zweer bij de HERE, bij God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde: Zelfs geen draad of schoenriem, ja niets van het uwe zal ik nemen, opdat gij niet kunt zeggen: Ik heb Abram rijk gemaakt!” Halleluja! Abraham had geleerd dat het de levende God is die voorziet voor Zijn volk. De wereld en haar wegen hebben geen plaats in het koninkrijk van God, ongeacht hoe gunstig, rechtmatig of logisch ze mogen schijnen.

Men ziet een financiële nood in de kerk en organiseert bingoavonden of een bazaar of men geeft kerkelijke obligaties uit om in die nood te voorzien. Men ziet geestelijke nood en dus neemt men zogenaamd christelijke psychologen en raadgevers in de arm om in die nood te voorzien. Men ziet evangelisatienoden en dus maakt men uitgekiende commerciële televisieprogramma's, die zich slechts onderscheiden van die van de wereld door het product dat verkocht wordt. En ga zo maar door.

Beste heiligen van God, laten we stoppen met de wereld en haar wegen. Laten we leren van Abraham en Zerubbabel. Dat wat wij in het huis van God brengen uit deze wereld, lijdt alleen maar tot verlies. Dat we toch mogen weten wat het is om afgescheiden te zijn van de wereld, opdat het herstel van de gemeente voortgang mag hebben in reinheid en eenvoud!

XVI. DE GAVEN VAN DE HEILIGE GEEST

Ezra 5:1,2: “Maar de profeet Haggai, en Zacharia, de zoon van Iddo, traden bij de Judeeërs die in Juda en Jeruzalem woonden, als profeten op in de naam van de God van Israël. Toen maakten Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, en Jesua, de zoon van Jozadak, zich op en begonnen te bouwen aan het huis van God, die in Jeruzalem woont; en de profeten Gods stonden hun met hun hulp terzijde.”

Het negende principe dat nodig is voor herstel van Gods huis, is dat van *de gaven van de Heilige Geest*. Het was noodzakelijk voor de herbouw van de tempel, in de dagen van Zerubbabel, dat er mensen waren met een gave van God. En zulke mensen zijn even belangrijk in onze tijd, als wij tenminste verlangen de levende gemeente weer te zien functioneren.

Denk eens aan alles wat de ballingen meegemaakt hadden tot de tijd dat Haggai en Zacharia profeteerden. Ze hadden hun begin in God. Ze hadden visie en wisten in hun hart wat de Here verlangde te doen. Ze hadden vrijwillige gaven geschonken voor de herbouw van de tempel. Ze waren als één man bij elkaar gekomen voor de Here. Ze hadden het altaar opgericht. Ze stonden samen in eenheid. Ze waren een volk dat de lofprijzing kende. En ze waren afgezonderd van de wereld. Is dat alles niet indrukwekkend? Men zou denken dat de ballingen die uit Babel teruggekeerd waren, met deze eigenschappen zeker in staat zouden zijn de tempel van God te herbouwen. In feite zouden we zelfs kunnen zeggen dat, als er in onze tijd een christelijke groepering zou zijn, waarbij dit alles gevonden zou worden, deze als volmaakt beschouwd zou worden. We zouden misschien met afgunst naar een groep christenen kijken, die zo'n volledige en rijke ervaring met de Heer hebben. Maar ik zeg u: dit alles is niet genoeg. Het is niet genoeg voor ons, die in onze tijd verlangen het herstel van de gemeente te zien, evenmin als het genoeg was voor Zerubbabel en Jozua en de ballingen, die het verlangen hadden de tempel te herbouwen. Met al deze eigenschappen – de oorsprong in God, visie, vrijwillige bijdragen,

samenkomen als één lichaam, het altaar, eenheid, lofprijzing en afscheiding – hielden ze toch uiteindelijk op met bouwen. Ze stopten ermee; en als deze indrukwekkende opsomming van geestelijke eigenschappen alles is wat wij hebben, dan zullen ook wij met bouwen stoppen. Maar *waarom* stopten zij? En waarom zouden *wij* stoppen? *Wat* ontbrak hun?

Ezra 4:23,24 zegt: “Nadat nu het afschrift van de brief van koning Arthahsasta voorgelezen was aan Rehum, Simsai, de schrijver, en hun ambtgenoten, begaven zij zich in aller ijl naar Jeruzalem tot de Judeeërs en deden hen met kracht en geweld de arbeid staken. Zo werd de arbeid aan het huis Gods te Jeruzalem gestaakt en bleef stilliggen tot het tweede jaar van de regering van Darius, de koning van Perzië.” Nadat er vervolging uitbrak, hielden Zerubbabel en de ballingen, die met zoveel ijver aan de herbouw bezig waren, ermee op dat te doen waartoe God hen geroepen had. Het is een eigenschap van de menselijke natuur altijd de weg van de minste weerstand te kiezen. Dingen waarbij we betrokken raken, inclusief het werk van God, gaan niet vanzelfsprekend door. Ze worden óf door ons in stand gehouden, óf ze komen langzamerhand tot stilstand. In het geval van Zerubbabel was het vervolging, maar het kunnen ook andere dingen zijn: alles wat weerstand biedt kan voldoende zijn om Gods werk te vertragen of tot stilstand te brengen. In de gemeente kan het vervolging zijn of verdeeldheid of eenvoudig het verwaarlozen van kleine verantwoordelijkheden in het huis des Heren. Denk niet dat er een grootscheepse vervolging voor nodig is om het leven van de gemeente te doen ophouden. Alles wat daarvoor nodig is, is *niet* voorwaarts te gaan. Met andere woorden, de gemeente van Jezus Christus is als een boot, die alleen drijvende blijft als die voorwaarts gaat. Nalatigheid is al voldoende om tot stilstand te komen. Hoe zal de gemeente dan overleven? (We spreken hier over de levende ervaring van de gemeente buiten het religieuze systeem, de levende gemeente, spontaan en niet gebonden aan rituelen. Het georganiseerde christendom heeft zijn eigen systeem om het draaiende te houden.) Om onze vraag te beantwoorden willen we teruggaan naar de situatie rond de herbouw van de tempel.

Het was niet alleen zo dat Zerubbabel, Jozua en de ballingen met het bouwen van het huis van God stopten, maar ze zeiden bij zichzelf dat de Here op de een of andere wijze van gedachten veranderd was. Ze vonden het gemakkelijker hun visie prijs te geven dan de hindernis die voor hen lag te overwinnen. In Haggai 1:2 legt de Here het hart van het volk bloot als Hij zegt: “Zo zegt de HERE der heerscharen: Dit volk zegt: de tijd is nog niet gekomen, de tijd, dat des HEREN huis herbouwd worde.” En waar

hadden zij hun aandacht en hun hart op gericht in plaats van op Gods huis? Op het bouwen van hun eigen huizen. Haggai 1:4 zegt: “Is het voor ú de tijd om in uw weldoortimmerde huizen te wonen, terwijl dit huis verwoest ligt?” Als wij onze ogen africhten van datgene waartoe God ons geroepen heeft, dan richten we ze altijd op onszelf. Zo was het met hen die van Babel naar Israël teruggekeerd waren. En zo is het ook met ons. Wat zullen wij dan doen? Hoe zal de gemeente overleven? Halleluja! God heeft er in voorzien. Hij kende het probleem voordat het naar voren kwam en heeft ons de gaven van de Heilige Geest gegeven om er voor te zorgen dat Zijn huis vooruit komt. Efeze 4:7 zegt: “Maar aan een ieder van ons afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt”. En Efeze 4:15,16 zegt: “Maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde”. En in 1 Corinthiërs 12:7 lezen we: “Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen”. Dat is het lichaam van Christus; *Zijn* lichaam. Het moet dezelfde dingen doen als het hoofd. Daarom hebben de leden gaven ontvangen zodat het lichaam functioneert, om het huis van God te bouwen. Telkens wanneer een broeder of zuster functioneert naar zijn geestelijke gave, wordt de gemeente bemoeidigd, en we worden aangespoord om trouw te zijn aan datgene waartoe de Here ons geroepen heeft. Of het nu gastvrijheid betreft of hulp of geloof of profetie of iets anders, als we functioneren in de Geest, wekken we elkaars geest op. Vervolging of verdeeldheid, nalatigheid of welke hindernis ook, wordt overwonnen en Zijn huis gebouwd.

Dit is wat er met Zerubbabel en zijn volk gebeurde toen ze met bouwen waren gestopt. God verwekte Haggai en Zacharia en gaf hen een gave. Toen zij begonnen te functioneren, werd het volk aangespoord om het werk aan het huis van God weer op te vatten. Opnieuw werd hun geest opgewekt en Gods voornemen begon weer voortgang te krijgen. In Haggai 1:12-14 lezen we, dat Zerubbabel en het gehele overblijfsel des volks hoorden “naar de stem van de HERE, hun God, en naar de woorden, waarmede de HERE, hun God, de profeet Haggai gezonden had ... En de HERE wekte de geest op van Zerubbabel ... van Jozua ... en de geest van al het overblijfsel des volks, zodat zij kwamen en het werk begonnen aan het huis van de HERE der heerscharen, hun God”. Ezra 6:14 zegt: “De oudsten der Judeeërs bouwden voorspoedig voort tijdens het profeteren

van de profeet Haggai en van Zacharia, de zoon van Iddo”. Als de Here mensen met geestelijke gaven in het *Oude Testament* gebruikte om Zijn volk aan te sporen Zijn Huis te herbouwen, hoeveel te meer in onze tijd, aangezien nu de volheid van de Geest gegeven is.

Broeders en zusters, het is niet de tijd voor ons huis. Het is de tijd voor *Zijn* huis. 2 Petrus 1:13 zegt: “Ik acht het mijn plicht, zolang ik in deze tent ben, u door herinnering wakker te houden”. Laten we elkander wakker houden en elkaar opwekken om trouw te zijn in deze zaak van het herstel van Gods huis. We hebben het functioneren van de gaven van de Heilige Geest nodig, anders nemen we de weg van de minste weerstand en houden met bouwen op. Mogen de woorden van Paulus in zijn brief aan Timotheüs diep in ons hart binnendringen: “Om die reden herinner ik u er aan de gave Gods aan te wakkeren” (2 Tim. 1:6).

XVII. GEHOORZAAMHEID

Ezra 6:14: “De oudsten der Judeeërs bouwden voorspoedig voort tijdens het profeteren van de profeet Haggai en van Zacharia, de zoon van Iddo; zij voltooiden de bouw volgens het gebod van de God van Israël en volgens het bevel van Kores, Darius en Arthahsasta, koning van Perzië.”

Het tiende principe dat we in de eerste zes hoofdstukken van Ezra vinden aangaande het herstel van de levende gemeente, het huis van God, is dat van *gehoorzaamheid*. De Here had bevel gegeven dat de tempel herbouwd moest worden, en het Israëlische overblijfsel uit Babel, door veel beproeving en verdrukking heen, bleek gehoorzaam te zijn aan dat bevel. De tempel zou nooit klaargekomen zijn als God op het punt van gehoorzaamheid geen werk had kunnen doen in de harten van de ballingen. Onze God vraagt dat Zijn volk Hem gehoorzaam is. Hem behoort alle heerschappij en macht. God kan geen enkel werk tot stand brengen in Zijn volk, zonder hun bereidheid hun Heer en Koning te gehoorzamen.

Is deze kwestie van gehoorzaamheid aan Gods bevel dan niet in strijd met het principe van vrijwillige gaven? Hoe kan het tegelijkertijd vrijwillig zijn en uit gehoorzaamheid? Laten we eens kijken naar het voorbeeld van de profeet Jesaja. In Jesaja 6:8,9 zegt hij: “Daarop hoorde ik de stem des Heren, die zeide: Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan? En ik zeide: Hier ben ik, zend mij. Toen zeide Hij: Ga, zeg tot dit volk: ...” Hier offert Jesaja zich vrijwillig aan de Here. Nadat hij dit gedaan had, geeft de Here hem een bevel, en Hij verwacht gehoorzaamheid.

Het is te vergelijken met iemand die vrijwillig het leger ingaat. Dat is zijn eigen vrije keus, maar daarna moet hij de bevelen van zijn superieuren gehoorzamen.

Aangezien dit punt van gehoorzaamheid zo belangrijk is voor het bouwen van Gods huis, zouden we ons kunnen afvragen wat toch het volk van God tot ongehoorzaamheid brengt. Dit onderwerp is onuitputtelijk, maar ik heb op mijn hart om één ding te noemen, dat wel eens de grootste verhindering voor Gods volk zou kunnen zijn om te gehoorzamen. Die hindernis is het brengen van *offers*. Eén van de meest godsdienstige dingen die een mens (christen of anderszins) kan doen is God offers brengen. We voelen ons letterlijk gedwongen om te offeren. Het geeft ons het gevoel dat we iets voor God gedaan hebben. We voelen ons verplicht dingen voor Hem te doen. Offeren geeft ons het gevoel dat we waardig zijn in Gods ogen: wetten die we houden, dingen die we ons ontzeggen, ascetisme. Alles uiteraard terwille van Hem. Het behoort bij onze gevallen natuur offers te brengen om ons zo acceptabel voor God te maken. Zijn natuur is zo dat Hij ons aanvaardt door Zijn offer voor ons. Wij bedenken altijd weer iets anders dat we voor Hem kunnen doen, terwijl Hij alleen van ons verlangt dat we gehoorzaam zijn aan Zijn bevelen. Gods volk is geneigd zo op te gaan in de religieuze ingevingen van de oude mens, dat men naait Gods stem te horen en gehoor te geven.

1 Samuël 15:1-28 is het verhaal van het heengaan van koning Saul. Niet van zijn dood, maar van zijn ongehoorzaamheid aan God, en als gevolg daarvan het verlies van zijn koninkrijk. De Here had Saul door de profeet Samuël gezegd dat hij alle Amalekieten met *al* hun bezit en vee volledig moest uitroeien. Saul deed dat ook wel, maar hij hield het beste vee voor zichzelf. Toen Samuël hem hierover bestrafte, beweerde Saul dat hij wel gehoorzaam was geweest en het vee slechts gespaard had om het aan God te kunnen offeren. 1 Samuël 15:22-23 zegt: “Maar Samuël zeide: Heeft de HERE evenzeer welgevallen aan brandoffers en slachtoffers als aan horen naar des HEREN stem? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen.” En in 1 Samuël 15:11 zegt de Here tegen Samuël: “Het berouwt Mij, dat Ik Saul tot koning heb aangesteld, want hij heeft zich van Mij afgekeerd en mijn bevelen niet uitgevoerd ...” Saul had zijn eigen offer uitgekozen in plaats van Gods bevel te gehoorzamen en verdraaide alles om zijn daden te rechtvaardigen. Hoe arglistig is toch het hart van de mens!

Men zou kunnen beweren dat, hoewel Saul het bevel van de Here niet volledig had uitgevoerd, datgene wat hij deed toch niet zo slecht was. Men

zou kunnen zeggen: “Per slot van rekening wilde Saul alleen maar offers brengen aan zijn God. Wat is daar voor verkeerd aan? Toont het niet aan dat zijn hart, hoewel een beetje misleid, toch op de rechte plaats zat? Hij wilde offers brengen aan God.” Daar zit ’m nu juist de kneep. Het hart is arglistig boven alles. Elk offer dat zijn oorsprong vindt in de mens, komt voort uit verwrongen, onzuivere motieven. In werkelijkheid offeren we niet aan God, maar aan onszelf. In het geval van Saul legt Gods ontdekkende licht zijn duistere motieven om God te offeren bloot. Saul belijdt in 1 Samuël 15:24: “Ik heb gezondigd, want ik heb het bevel des HEREN, uw opdracht, overtreden; maar ik vreesde het volk en ik heb naar hen geluisterd.” Sauls offer was een gruwel voor God vanwege de verkeerde motieven; het verhinderde zijn gehoorzaamheid aan God. En elk door de mens bedacht offer is nog steeds een gruwel. Als we maar ophielden onze offers te brengen en onszelf gaven om te gehoorzamen, dan zou de Here Zijn gemeente onder ons kunnen bouwen en herstellen.

Enkel en alleen omdat we de Here al een poosje kennen en enige ervaring met Hem hebben, betekent niet dat we immuun zijn voor de dwaasheid van eigen offers. Denk aan het geval van Nadab en Abihu, de zonen van Aäron. Samen met de zeventig oudsten van Israël hadden ze God aanschouwd en zij aten en dronken (Exodus 24:11). Het was voor hen dat er op Gods bevel priesterklederen gemaakt moesten worden (Exodus 28). Maar in Leviticus 10:1,2 lezen we: “En de zonen van Aäron, Nadab en Abihu, namen ieder zijn vuurpan, deden daar vuur in en legden daar reukwerk op; zo brachten zij vreemd vuur voor het aangezicht des HEREN, hetgeen Hij hun niet geboden had. Toen ging er vuur uit van de HERE en dit verteerde hen, zodat zij stierven voor het aangezicht des HEREN.” Laten we de genade van de Heer zoeken opdat we mensen mogen zijn die Hem horen en gehoorzamen.

Misschien vraagt iemand: Hoe moeten we Hem gehoorzamen? Wat kan ons tot gehoorzaamheid bewegen, zoals een arglistig hart iemand beweegt tot het brengen van eigen offers? 1 Samuël 15:22 zegt: “Zie, *gehoorzamen* is beter dan slachtoffers.” Hosea 6:6 zegt het iets anders: “Want in *liefde* heb Ik behagen en niet in slachtoffers, in *kennis* van God en niet in brandoffers”. Onze Here Jezus zegt het weer anders in Mattheüs 12:7: “*Barmhartigheid* wil Ik en geen offerande”. Wij zouden vanuit het arglistige hart van onze gevallen eigen natuur wel een offer kunnen brengen, maar barmhartigheid, kennis van God, liefde en gehoorzaamheid vinden we alleen als we in het aangezicht zien van de Heer der heerlijkheid. Tijd met Jezus Christus is niet door iets anders te vervangen. Als wij men-

sen willen zijn die Hem gehoorzamen, dan moeten wij tot hen behoren die in Zijn tegenwoordigheid wonen. Een oud engels lied zegt, vrij vertaald:

“Geen besef van recht of plicht,
Maar op Hem te zien geeft licht.”

Geliefde heiligen, we moeten ons nooit afgeven met eigengemaakte godsdienst, waarvan het fundament altijd het offer van de mens aan God is. In Colossenzen 2:20-23 zegt Paulus: “Indien gij met Christus afgestorven zijt aan de wereldgeesten, waartoe laat gij u, alsof gij in de wereld leeft, geboden opleggen: raak niet, smaak niet, roer niet aan; dat alles zijn dingen, die door het gebruik teloorgaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen.” De gevallen, godsdienstige, duistere eigen natuur van de mens heeft geleid tot alle mogelijke vormen van zelfofferande, van vasten tot het toekennen van beloningen voor de geweldige offerande van het trouw bezoeken van de zondagsschool.

Zerubbabel en degenen die het huis van God herstelden begrepen dat het offer, dat zijn oorsprong vindt in de mens, voor God nooit aanvaardbaar is. Haggai, de profeet, sprak tot hen in Haggai 2:11-19: “Op de vierentwintigste dag van de negende maand in het tweede jaar van Darius kwam het woord des HEREN tot de profeet Haggai aldus: Zo zegt de HERE der heerscharen: Vraag toch de priesters om onderricht in de wet, en zeg: wanneer iemand heilig vlees in de slip van zijn kleed draagt en hij raakt met zijn slip brood, wijn, olie of enige andere spijs aan, wordt dit dan heilig? De priesters antwoordden: Neen. En Haggai zeide: Indien iemand onrein geworden door een lijk, iets van al deze dingen aanraakt, wordt het dan onrein? De priesters antwoordden: Het wordt onrein. Toen antwoordde Haggai: Zo staat het met dit volk en zo staat het met deze natie voor mijn aangezicht, luidt het woord des HEREN, en zo staat het met al het werk van hun handen, en wat zij daar offeren, dat is onrein. Nu dan, bedenkt toch wat aan deze dag is voorafgegaan: voordat steen op steen gelegd werd aan de tempel des HEREN ... Ik sloeg u met brandkoren en met honigdauw, en al het werk van uw handen met hagel, maar er was bij u geen gedachte aan Mij, luidt het woord des HEREN. Bedenkt toch wat voorafgegaan is aan deze dag, de vierentwintigste der negende maand, van de dag aan, waarop de tempel des HEREN gegrondvest werd ... Van deze dag aan zal Ik zegenen”. De priesters hadden gelijk met hun antwoord. Het werk van de mens kan nooit heilig worden. Het kan slechts onrein worden. De werken van de mens zijn nooit aanvaardbaar voor God. Alleen als wij Zijn gebod gehoorzamen wordt ons werk Zijn werk, en alleen Zijn werk is aanvaardbaar. Zerubbabel en zijn volk, hun offers en het werk van hun

handen waren onrein en werden door God geslagen. Maar toen zij terugkeerden en het bevel van de Here gehoorzaamden, zegende Hij hen en maakte dat hun werk Zijn werk werd. Door hun gehoorzaamheid werd het huis des Heren hersteld.

XVIII. VOOR ALLEN

Ezra 6:19-20: “Ook hielden de kinderen der gevangenschap het Pascha, op de veertiende der eerste maand. Want de priesters en de Levieten hadden zich gereinigd als een eenig *man*; zij waren allen rein; en zij slachtten het Pascha voor alle kinderen der gevangenschap, en voor hunne broederen, de priesteren, en voor zichzelfen” (S.V.).

Zerubbabel, Jozua en een overblijfsel van het volk keerden uit ballingschap in Babel terug om het huis van God in Jeruzalem te herstellen. De meesten van Gods volk keerden niet terug, maar bleven in ballingschap. Diegenen echter die wel terugkeerden en het grote werk van herstel tot stand brachten, gingen er van uit dat, ook al waren ze slechts een kleine minderheid, ze de plaats innamen van het hele volk van God. Wat dat overblijfsel herstelde was voor geheel Israël, ongeacht of men naar het land teruggekeerd was of balling gebleven was in Babel. Toen de tempel gereed was en het Pascha gevierd werd, slachtten de priesters in Jeruzalem het Pascha voor “alle kinderen der gevangenschap” (S.V.). In het boek Ezra geeft de tekst heel duidelijk aan wanneer alleen de teruggekeerde ballingen bedoeld worden (zie Ezra 1:11; 2:1; 3:8; 6:21). Maar hier in Ezra 6:20 maakt de Schrift geen onderscheid tussen degenen die in Babel zijn en die in Jeruzalem zijn. (De NBG vertaling maakt wel onderscheid, maar is onjuist volgens de grondtekst.) Het Pascha werd in Jeruzalem geslacht voor alle ballingen. Degenen die teruggekeerd waren en met de herbouw waren begonnen, waren slechts een overblijfsel, maar ze namen hun plaats in voor *allen*. Dit is het elfde principe in onze bespreking van het herstel van Gods huis.

Degenen onder ons die het christelijke, religieuze systeem hebben verlaten om de levende gemeente van de Here Jezus Christus te herstellen in haar praktische uitwerking, moeten dit inzicht hebben en namens allen gaan staan. Er mag geen sprake zijn van het gevoel een geestelijke elite te vormen. Er mag geen tussenmuur zijn die scheiding brengt. Geen geest van: “Wij zijn in Jeruzalem en jullie in Babel!” In plaats daarvan moet er een geest zijn die zegt: “Door de genade Gods willen we de levende

gemeente, het huis van God, opnieuw beleven en het is voor het gehele Lichaam van Christus.”

Enige tijd geleden vroeg een nieuwsgierige ongelovige me naar de groep mensen waarmee ik samenkom: “Bent u *de* gemeente of *een* gemeente?” Mijn antwoord was dat we zeker niet *de* gemeente waren, want die is samengesteld uit allen die wedergeboren zijn, in iedere plaats en in iedere tijd. Maar we zijn ook niet *een* gemeente, want die is in de Schrift samengesteld uit allen die wedergeboren zijn in een bepaalde plaats of stad – en er zijn zeker heel wat meer christenen in onze stad dan alleen onze groep. Ik legde uit dat we in plaats daarvan een groep zijn van christenen die uit het religieuze systeem gestapt zijn en samenkomen met de bedoeling het getuigenis van de levende gemeente weer te herstellen, zoals de Here ons samen wil bouwen. Wij doen dit in het besef dat, als de Here iets van dat getuigenis in ons midden tot stand zou brengen, dat gedaan zou worden ten behoeve van al Gods kinderen. Hoewel we niet *de* gemeente in onze stad zijn, willen we toch functioneren als een gemeente die voor alle christenen staat.

Kijk eens wat de apostel Paulus over het Lichaam van Christus schrijft in 1 Corinthiërs 12:26: “Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde.” We moeten gaan zien dat elke vordering in het werk van herstel voor het gehele lichaam is. Ook schrijft Paulus in Colossenzen 1:24: “Thans verblijd ik mij over hetgeen ik om uwentwil lijd, en vul ik in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van zijn lichaam, dat is de gemeente.” Door in verdrukkingen te lijden stond Paulus voor het gehele lichaam van Christus. Om het lichaam gelijkvormig te maken aan het Hoofd, moet het deel hebben aan de verdrukkingen van Christus. Onze geliefde broeder Paulus begreep dat het lijden dat hem overkwam niet voor hemzelf alleen was, maar voor het gehele lichaam. Filippenzen 1:29,30 zegt: “Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, in dezelfde strijd, die gij eens van mij hebt gezien en nu van mij hoort.” Zoals de Filippenzen aangespoord werden om Christus’ wil te lijden, opdat het lichaam hetzelfde karakter zou hebben als het Hoofd, zo moeten ook zij die het herstel van Gods huis ervaren, dat doen voor de gehele gemeente van God. Wij moeten namens allen staan. Men kan zich afvragen waarom God, als Hij het herstel wil van de levende gemeente, dit niet tot stand brengt onder alle christenen. Ik kan daarop geen antwoord geven, maar ik weet wel dat God altijd gewerkt heeft door een overblijfsel. Hij riep Noach en Abraham uit een ongelovige wereld.

Zijn bedoeling was geheel Israël tot een koninkrijk van priesters te maken (Exodus 19:6), maar vanwege hun ongeloof en ongehoorzaamheid werd alleen de stam van Levi priesters. Van al degenen die Egypte onder Mozes hadden verlaten, gingen alleen Jozua en Kaleb het beloofde land binnen. Van de twaalf stammen waaruit het koninkrijk Israël bestond, waren alleen Juda en Benjamin nog over ten tijde van de Babylonische ballingschap. Van allen die in Babel in ballingschap verkeerden, keerden alleen Zerubbabel en een overblijfsel van het volk terug, om de tempel te herbouwen en het volk weer als natie te vestigen. Toen de Here Jezus kwam en het evangelie aan dat volk verkondigde, werd alleen een overblijfsel behouden, maar de meerderheid geloofde niet. Tenslotte zien we in Openbaring 2 en 3 hoe de Here spreekt tot de zeven gemeenten in Asia en overwinnaars oproept uit hun midden op te staan en Hem te volgen – niet om weg te gaan en hun broeders te veroordelen – maar de Here te kennen in liefde en gehoorzaamheid en dit te doen *namens allen*.

XIX. HET HUIS GODS, EEN HUIS VAN HEIL

Ezra 6:21 “De Israëlieten, die uit de ballingschap waren teruggekeerd, aten het, en tevens ieder die zich van de onreinheid van de heidenen des lands afgescheiden en zich bij hen gevoegd had, om de HERE, de God van Israël, te zoeken.”

Het twaalfde principe aangaande het herstel van de gemeente, is dat *het huis Gods een huis des heils* is. Toen Zerubbabel, Jozua en het overblijfsel des volks gereed waren met de herbouw van de tempel, voegden velen van de vreemde volken die in het land woonden en de levende God zochten, zich bij hen. Toen het huis klaar was, werd het onmiddellijk tot een plaats van heil, waar zij die eerst veraf waren, dicht bij God gebracht werden.

Dit is in tegenspraak met wat velen geneigd zijn te denken van Israël en het Oude Testament. We maken de fout dat we de gemeente zien als een plaats des heils voor alle mensen, maar Israël als een plaats alleen bestemd voor de afstammelingen van Abraham. Dit misverstand kan men staven met Deuteronomium 7:1,2 waar de Here Israël beveelt om de zeven volkeren die het land bewonen, volledig uit te roeien, of Ezra 4:1, waar Zerubbabel en het volk de vreemdelingen in het land niet toestaan hen te helpen bij het bouwen van het huis van God. Deze schriftplaatsen lijken inderdaad te suggereren dat Israël niet erg evangelistisch is. Laten we

niettemin dit onderwerp eens wat nader bekijken, want het huis van God *is* in waarheid een huis des heils. Als dit waar is van de tempel die slechts een schaduw was van de komende dingen, dan is dit een zeer belangrijke zaak voor het herstel van de gemeente, de werkelijkheid van die schaduw.

In de eerste plaats wil ik in dit verband Rachab noemen, de hoer uit Jericho, Ruth de Moabitische en Bathséba de vrouw van een Hethiet. Dezen zouden eigenlijk allen buitengesloten moeten worden, maar toch heeft ieder van hen haar plaats gevonden onder Gods uitverkoren volk, en deze buitenlandse vrouwen zijn alle drie rechtstreekse voorouders geworden van onze Here Jezus.

In de tweede plaats is het de moeite waard het bijbelgedeelte in 2 Samuël 15:18-21 eens te lezen, waar koning David betrokken was bij bepaalde vreemdelingen in Israël: “En al zijn dienaren trokken langs hem heen, benevens alle Krethi en alle Plethi. Ook alle Gathieten, zeshonderd man, uit Gath afkomstig, die zich bij hem hadden aangesloten, trokken langs de koning heen. Toen vroeg de koning de Gathiet Ittai: Waarom gaat ook gij met ons? Keer terug en blijf bij de koning, want gij zijt een vreemdeling en bovendien zijt gij verbannen uit uw woonplaats. Gisteren zijt gij gekomen en heden zou ik u met ons mee laten rondzwerven? Want ik moet gaan, waarheen ik maar gaan kan. Keer terug en laat ook uw broeders terugkeren; moge goedertierenheid en trouw met u zijn! Maar Ittai antwoordde de koning: Zo waar de HERE leeft, en zo waar mijn heer de koning leeft, overal waar mijn heer de koning zal zijn, ten dode of ten leven, daar zal voorzeker uw dienaar zijn.” Wie waren deze Krethi en Plethi en Gathieten, die dienaren van de koning van Israël geworden waren? Dat waren Filistijnen die zich afgescheiden hadden van de onreinheid van hun volk om zich bij Israël te voegen en de Here te zoeken. Deze Gathieten kwamen uit Gath, waar Goliath ook vandaan kwam. Toch heeft David, die een man naar Gods hart was, hen voorzeker niet uit Israël verdreven. Deze mannen hadden een thuis gevonden bij het volk Israël, omdat het huis van God een huis van heil is.

In de derde plaats wil ik u wijzen op de woorden van Salomo in 1 Koningen 8:41-43, waar hij bad tijdens de inwijding van de tempel: “Ook wanneer een vreemdeling die niet tot uw volk Israël behoort, ter wille van uw naam uit verre landen komt, – want men zal horen van uw grote naam, uw sterke hand en uw uitgestrekte arm –, en hij komt bidden in dit huis, hoor Gij dan in de hemel, de vaste plaats uwer woning, en doe naar alles wat de vreemdeling tot U roept, opdat alle volken der aarde uw naam leren kennen, zodat zij U vrezen zoals uw volk Israël, en weten, dat uw naam

uitgeroepen is over dit huis dat ik gebouwd heb.” Het is duidelijk dat hij in al zijn wijsheid het hart van God begreep en Zijn gedachten betreffende alle mensen van de wereld, en zijn gebed laat zien dat het nooit de bedoeling geweest is dat het huis van God alleen plaats voor de nakomelingen van Abraham zou hebben, maar voor allen die de Here zoeken.

Tenslotte zien we in Exodus 12:43 en 48, Numeri 9:14; Numeri 15:14-15, Deuteronomium 10:12-22 en Jesaja 56:3-7 dat de Here zelfs in het Oude Testament heel concrete voorzieningen trof voor mensen uit alle volken die temidden van Zijn volk Israël woonden. Maar wat moeten we dan aan met Zijn bevel dat Israël de volken van het land volledig moest uitroeien? Dit bevel heeft te maken met de *verdorven naties*, terwijl Gods voorzieningen voor de *godvrezende individuen* zijn, die zichzelf afscheiden van de onreinheid van de naties. Israël kreeg de opdracht om de Hethieten volledig uit te roeien en te verdrijven, toch was de Hethiet Uria een man die gerechtigheid en trouw betoonde in Israël en hij werd gerekend onder Davids machtige helden. God voorziet altijd voor hen die een verlangen hebben Hem te zoeken. Toen zowel als nu.

Verlangen wij ernaar herstel van de levende gemeente in ons midden te ervaren? Dan zullen we Gods huis moeten kennen als een huis des heils. Zijn huis is geen gesloten club voor een elite lidmaatschap, maar een plaats waar mannen en vrouwen de levende God kunnen ontmoeten. In Johannes 12:32 zegt de Here Jezus: “En als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken.” Onze Heer is verhoogd en trekt inderdaad mensen tot Zich. We zullen nooit een volledig herstel van Zijn huis zien als we hen niet in ons midden ontvangen die God trekt en hen op Christus wijzen. De gemeente hoort een plaats te zijn waar mensen gered kunnen worden voor de Here en zich afscheiden van de onreinheid van de wereld. Werkelijk, het huis Gods is een huis des heils.

Een slotwoord

Het boek “*The House of God*” (waaruit de drie afleveringen van “De Gouden Kandelaar” met de titel “Het herstel van Gods Huis” zijn samengesteld, red.), was oorspronkelijk een serie toespraken die ik in 1981 in Memphis (Tennessee) gehouden heb. Nu, zeven jaar later, is er nog steeds een volmondig amen in mij op alles wat ik toen gezegd heb. Ik voel me echter gedrongen om nog één ding met de lezer te delen. Weet u, ik kan me voorstellen dat iemand deze boodschappen wil gebruiken als een handboek met een aantal principes, die, als je ze maar goed toepast,

onmiddellijk het herstel van de gemeente van Jezus Christus tot gevolg hebben. Dat is niet het geval.

Dit is wat ik met u zou willen delen: *Gemeente-zijn is het moeilijkste wat er is in de hele wereld*. Dat klinkt misschien vreemd, aangezien er bijna op elke straathoek een kerk is, waar men er geen enkel probleem mee heeft gemeente te zijn. Maar u moet dan ook buiten het religieuze systeem gaan en uw schreden richten naar Jeruzalem, en dan zult u ontdekken hoe onmogelijk het is om gemeente te zijn. Als u deze ontdekking niet doet, dan hebt u waarschijnlijk het religieuze systeem meegenomen.

Ik weet dat het niet erg bemoedigend lijkt hier te verkondigen dat het onmogelijk is gemeente te zijn, vooral als u nu net een boek hebt gelezen dat geschreven is met de bedoeling Gods volk, dat een hart voor “Jeruzalem” heeft, te bemoedigen. Maar ik wil u werkelijk in waarheid bemoedigen – niet u met iets goedkoops afschepen.

Ik heb eens horen zeggen, dat als iemand makkelijk van de gedachte van herstel van de gemeente afgebracht kan worden, die persoon het maar moet opgeven. De reden voor deze uitspraak dat men het maar op moet geven, gaat terug naar wat onze Heer gezegd heeft over het berekenen van de kosten. Gemeente-zijn *kost u alles!* En het zou een schande zijn om halverwege te zijn en er dan achter te komen dat u niet bereid bent de prijs te betalen. Nu ben ik het niet helemaal eens met de boven geciteerde uitspraak over het opgeven, omdat we het allemaal op een bepaald moment misschien niet meer zien zitten. We zijn niet geboren met een visie of een bereidheid alles van onszelf te geven. Maar vroeg of laat wordt onze visie en toewijding getest. Ik denk dat deze gedachte door dit hele boek heen verkondigd is, maar toch is het goed het nogmaals te benadrukken: “Gemeente-zijn is onmogelijk bij mensen”. Het is het werk van God. En merkwaardig genoeg is Hij niet bereid om dat werk meteen zelf te doen. Het is veel te kostbaar voor Hem. De levende God maakt Zijn gemeente niet tot iets alledaags. Hij wacht totdat uw verlangen zo groot is dat het het verlangen van Zijn eigen hart benadert.

Wat u dan moet doen? Als ik u niet van uw voornemen heb afgebracht en u niet van plan bent er tussenuit te knijpen, is er maar één hoop. Laat alles vallen en geef uzelf volkomen aan God. Laat uw leerstellingen varen, uw ervaring, uw kennis, uw plannen. En vooral moet u het religieuze systeem laten varen. Verootmoedig u voor de Here. Zoek Zijn aangezicht in deze aangelegenheid. Als u niet bereid bent iedere morgen, maanden of jarenlang, om vijf uur in de ochtend het aangezicht van de Here te zoeken, samen met andere heiligen, bent u niet werkelijk geïnteresseerd.

Waarom zeg ik dit? Omdat we van nature zo zijn dat we een boek als *“The House of God”* pakken met een houding van “dat doen we wel even” en verwachten dat de Here ons wel dankbaar zal zijn dat wij zo geïnteresseerd zijn in Zijn huis. Ook al heb ik het in dit boek telkens en telkens weer gezegd, ik geloof niet dat ik te vaak kan zeggen hoe afhankelijk van de Here we in al deze dingen zijn. Hij is onze enige Hoop.

Einde